

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL CASTIG DEL MENTIDER

per MIRET

Heu's ací que hi havia un pastor que es deia Jaumó i que es tenia per molt graciós. A la millor, sense to ni so, es posava a cridar a tort i a dret. — Socors! que el llop se m'emporta les ovelles!

Portats de llur sentiment de companyonia, els pagesos i altres pastors corrien per tal d'auxiliar-lo, prenent la primera eina que els venia a mà, qui una escopeta, qui una falç, qui una forca...

Quan en Jaumó els veia arribar amb aquella cara d'esfereïts, fins es cargolava de tant de riure. — Elis, elis — cridava, celebrant la seva disgrac'osa treta. — Com us heu deixat enganyar! Elis, elis!

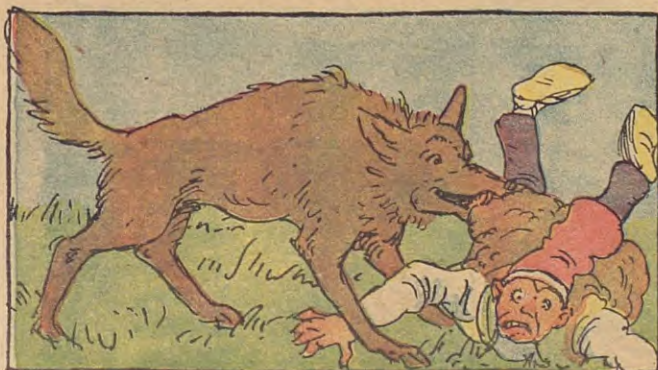
Diferents vegades tornà a repetir allò que ell en deia una broma, i sempre el bon cor dels veïns els menava a donar ajut al company, el qual els pagava el bon zel com un babau i fent ganyotes.

S'esdeingué que un dia, mentre en Jaumó estava fent una becaïna, es presentà el llop i aquesta vull i aquesta també, començà a fer estralls entre les ovelles.

Amb el brugit, el pastor es despertà i amb tota la força dels seus pulmons es p'sà a cridar: — Socors, socors! Correu, que ara és de debò, que el llop se'm menja les ovelles! Auxili!

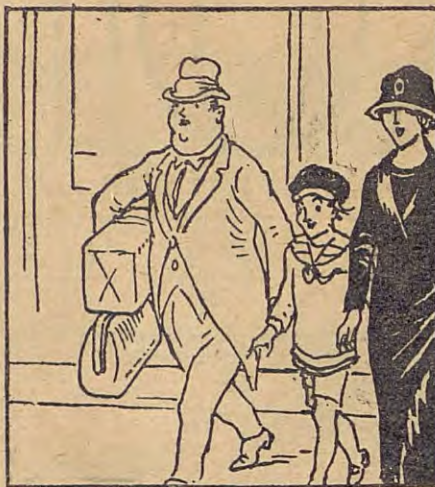
Si, si! Ja podia cridar, que ningú no en feia cas. — Una altra tonteria d'aquell ximplet — deien els pagesos. — Ja ens has ensarronat prou, minyó! — I no acudint-hi ningú, el llop no va deixar una ovella viva...

i fins en l'anca d'en Jaumó encastà les dents. Quan aquest tornà al poble tan mal parat, tothom rigué i algú exclamà: — Al menys que la lliçó et sigui de profit. Això és el càstig del mentider.

LA RADIO-MANIA

per SERRA MASSANA

Els senyors de Xirinacs i el seu hereu, en el darrer viatge que feren a Barcelona, s'entussiamaren de tal manera en sentir un aparell de Radiotelefonía, que decidiren adquirir-ne un.

I, plenament satisfets, se'n tornaren a Vilatonta (lloc de llur habitual residència) amb el cobejat aparell, juntament amb un llibret explicatiu de la manera de muntar l'antena.

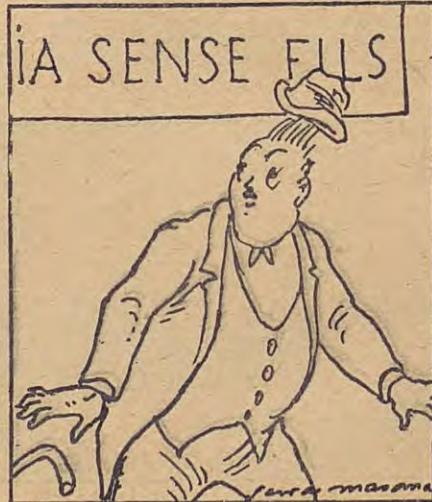
Un cop arribats, el senyor Xirinacs reuní un petit consell format pel jardiner, el llauner i l'agutzil (qui també es llogava per feines escadusseres) i els explicà detalladament el cas.

I ja plenament assabentats de llur tasca i rebudes les necessàries instruccions, pujaren tots plegats al terrat, ben disposats a col·locar una antena amb tots els ets i uts.

Començaren per içar el pal, i mentre els subalterns es posaven a desenrotllar fil·ferros i cordes, el senyor Xirinacs, llibret en mà, donava ordres amb veu estentòria.

Muntar una antena no és cosa tan senzilla com sembla de primer moment. No és estrany, doncs, que es presentessin algunes dificultats que el senyor Xirinacs procurava resoldre...

... amb molta sang freda. Però potser per culpa del llibret o d'una hora tonta que tingueren, o bé que ja s'ho porta la radiotelefonía, el cas és que varen embullar-se de tal manera...

... amb els fils de la instal·lació que un cop desempellegats de la troca que traïdament els havia emprisonats (cosa que aconseguiren a costa de grans sacrificis i treballs...)

... quedaren tots convençuts — i el senyor Xirinacs més que cap — que això de la telefonía sense fils és un conte de la vora del foc. Hi han coses que no es saben fins que s'han provat.

LES ANGUNIES DELS VINT CORDEROS DE BLANES

Dibuixos d'en JUNCEDA

per JAOQUIM RUYRA

(Acabament)

brandant el cap reflexivament:

— Oidà... jo ja em temia alguna mala cosa; però... això! Ni en terra de salvatges! I, sobre tot, com havia de figurar-me que s'art de ses cordes m'hagués de fer llaminer a certs paladars? Això ens deu venir d'es cànem. Aneu a sebre! — Després va adreçar-se a l'alcalde. — Ah! mestre Pau Bagué, a quins trencacolls ens heu portat! Vós que deieu que passàrieu pes mateix adreçador que nosatros!

— Ho vaig dir i ho sostinc — va respondre l'interpel·lat redreçant-se dignament. — En Samarugues i jo, que tan innocentment us havem posat en mans del butxi, estem promptes a seguir el vostre Calvari. Ho vàrem prometre i...

— Aturem-nos i comptem! — saltà en Samarugues espolsant-se una esgarripança. — Vós vareu prometre per vós i per mi. Jo no vaig badar boca. Així, doncs, a dreta llei heu de complir per mi i per vós. Jo me'n decanto, que prou feines tinc a complir les paraules que dono jo mateix.

— Està bé! — exclamà mestre Pau. — Vingui tota la càrrega sobre les meves espatlles! No, companys, jo no desdiré. Almenys tindreu el conçol de morir juntament amb el vostre alcalde.

— Conçol! — mormolà en Segimon Ou amargament. — Què n'acabarem? Si s'estofat d'alcalde pogués emmetzinarlos, seria altra cosa. Ai, jo no sabré morir cristianament! Tinc set de venjança, Déu me perdó!

— Campu qui pugu! — cridà estridentment, eixint d'entre altres companys, un home malgirbat, esbalançat i escabellat. — Encar no ens tenen! Fugim munts enllà!

— Infeliç! — va exclamar un subjecte escarransit, cara fosca i amb boca de coragre, tot agafant-li una mà i senyalant cap a una finestra. — Gaita allà. Tots es camps d'aquests volts són plens de sorges que no ens deixaran escapar. Estem assetjats.

Efectivament, estols de soldats evolucionaven per la plana i, allà, no gaire lluny, una colla d'oficials, ajassats sobre un erol d'herba com un anyoc d'esplèndides erugues sobre una fulla tendra, gesticulaven i es giraven a mirar l'hostal.

— Oidà! Ens vigilen — va dir en Segimon Ou. — Deuen estranyar que no cantem i esvalotem com suara. No podem escapar-nos. Però... defensem-nos. Que vinguin! Val més caure en sa barreja que no pas a s'escorçador.

— Seny, seny, per l'amor de Déu! — va fer l'alcalde. — No ens precipitem a cap acte violent que pugui donar aparences de justícia a la malifeta de què som víctimes. Implorrem, protestem... això sí! Em voleu creure? Anem a demanar clemència al mateix general, agenollem-nos als seus peus.

— Sí, sí, anem-hi tot seguit! — clamaren alguns.

— Voleu dir? — mormolaren els més temorencs.

— Provem-ho! — respongueren els més bel·licosos, amb aire de carregar-se de paciència. — Però, alerta!, si ningú ens toca, si ningú va per agafar-nos... esterrossarlo, i tots a la brega!

La majoria no tenia esma sinó per seguir la veu dominant. Així, doncs, l'affligida troba es posà en marxa. Sense accident

arribà a l'hostatge del general i, després de les gestions acostumades, fou introduïda en una sala d'espera, amb recomanament de no moure-se'n ningú fins que fos cridat pel seu nom.

El primer cridat fou l'alcalde. Entrà a l'audiència trasportat, emocionat, suant d'engúnia i, després de moltes reverències, abordà la qüestió dels corders, implorant, amb llàgrimes als ulls, que els fos perdonada la vida. Al principi el general no va entendre, ni poc ni molt, de què s'exclamava aquell home. Després ho anà capint, però no s'ho va creure. Cal! Aquells conceptes eren tan estranys, tan ridícols! Apilota les celles, redoblà l'atenció escolta que escoltaràs... I sí, ja no podia dubtar-ho: el perorant li demanava patèticament que renunciés a matar els *corderos* de Blanes, argüint que, alguns, eren honorats pares de família, que cap cristià no podia menjar d'aquella mena de carn... Disbarats sobre disbarats! I en veure que qui els emetia s'anava excitant més i més, no pogué menys de creure que se les havia amb un boig i temé àdhuc una escomesa; engrapà dissimuladament el revòlver, reculà dos passos i esguardà d'ací d'allà cercant auxili.

En aquell moment els vint corders que havien sentit la desesperada peroració de llur alcalde, tots fora de seny, esblanqueïts i enllagrimats, feren irrupció a la sala, proferint gemegosos crits de «pietat, pietat!... clemència!» i es llançaren de genolls davant del general, recitant a una veu la lliçó que els havia ensenyat en Samarugues:

— *Somos los corderos de Blanes.*

Aleshores el general va comprendre sobtadament el quid pro quo i es sentí dominat d'una passió de riure tan forta, que no trobà maneres de reprimir-la. Hagué d'asseure's a desbotar-ne les ratxades; i quan n'acabava d'esbravar una, una altra l'escame-

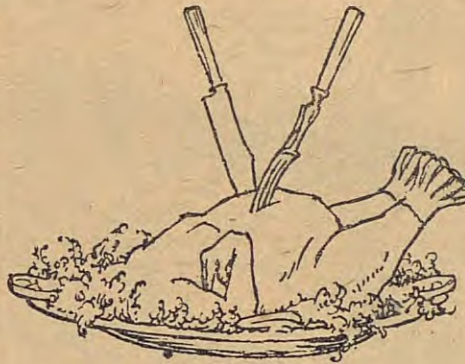
tia. Va tapar-se la cara amb les mans. Plorava, esbufegava... El seu ventre atrontollava la taula. Més, en mig d'aquesta rauxa riolera, representant-se-li, de cop i volta, al magí la injúria monstruosa que, per a ell i les seves tropes, implicaven les suposicions d'aquella gent, s'encengué d'enuig. Calia renyar-los asprament, calia castigar-los. I no s'hi pensà gaire. Va alçar-se, ja revestit d'un aire sever, i va dir-los amb ènfasi: — *Ustedes han venido a insultarme. Ustedes han inferido a mis pundonorosos soldados una injuria imperdonable. Merecen realmente la muerte, merecen garrote vil, mere...*

No pogué acabar la paraula. Una nova onada d'hilaritat va pegar-li batzegades al ventre, va pujar-li a la gola i va embotir-li ridícolament les galtes. Maldà per ofegar-la. Imposible! Per més greu que li sabés, després de fer unes quantes ganyotes, hagué d'engegar-la. Una rialla... un gest de gravetat... una altra rialla...

Estava perdut. Calia posar fi a una situació que comprometia en tanta de manera la seva dignitat. Féu amb el braç un ample moviment de repulsió i, entre mal reprimides convulsions, que li segmentaven les paraules i li esquerdaven la veu, va dir mig en català:

— Fora d'aquí, birgants! Vatin-se'n a Blanes! *Aprisa*, a Blanes!

Els altres no s'ho feren dir tres vegades. Què més volien!

LA FILLA DEL CARMESI

Per JOSEP CARNER — Dibuixos D'IVORI

A En JOAN MARAGALL

I
Petifeta l'han casada
la filla del Carmesi;
de tan petiteta que era
no es sap calçar ni vesti.
Han de bufar-li les sopes

II
i amorosir-li el coixí;
la calçaven dotze dames,
la vestien trenta sis.

II
El comte diu a sa mare:

— Gentil muller m'heu triat,
rossa com les ginesteres,
dolça com el sospirar;
mes l'heu triat petiteta
que tota em cap a la mà.
Quan es lleva, vol rondalles;

III
El comte un dia marxava
quan va al llit, l'haig de gronxar:
si aixeca els ulls i no em troba,
es posa a plorà y xisclar.
Amb el rei me'n aniria
si em volgués al seu costat.
Deixaré la Carmesina
i veiam si creixerà!

III
El comte un dia marxava

IV
Carmesina en despertar-se.
— On deu ser el meu marit? —
va guaitant tota la cambra
i fins guaita sota el llit.
De tant i tant que plorava,
la mare del comte diu:
— El teu marit, Carmesina,
al rei ha anat a servir.

— Si el meu marit no tornava
mai més podria guarir.
Aleshores us diria:
ai mesquineta de mí!
enterreu-me sota els lliris
que hi farà de bon dormir;
despediu les dotze dames,
despediu les trenta sis,
ja només una vegada
m'hauran de calçà i vestir.

IV
Carmesina petiteta
quina una se n'ha pensat!
ja se'n fa vestir de patge,
ja se'n posa a caminar.
Per ser tan alta com l'herba
havia d'allargà el braç;

V
Carmesina petiteta
els ocells baixant dels arbres
li saltaven al davant.
Carmesina caminava
i plora que ploraràs!

V
Carmesina petiteta

arriba al palau del rei.
Ja n'hi veia les infantes
que hi corrien pels vergers,
Clarantina i Florisenda,
Mafalta i Elisabeth,
Alberis i Gudriana,
Rosablanca i Melisen.

VI

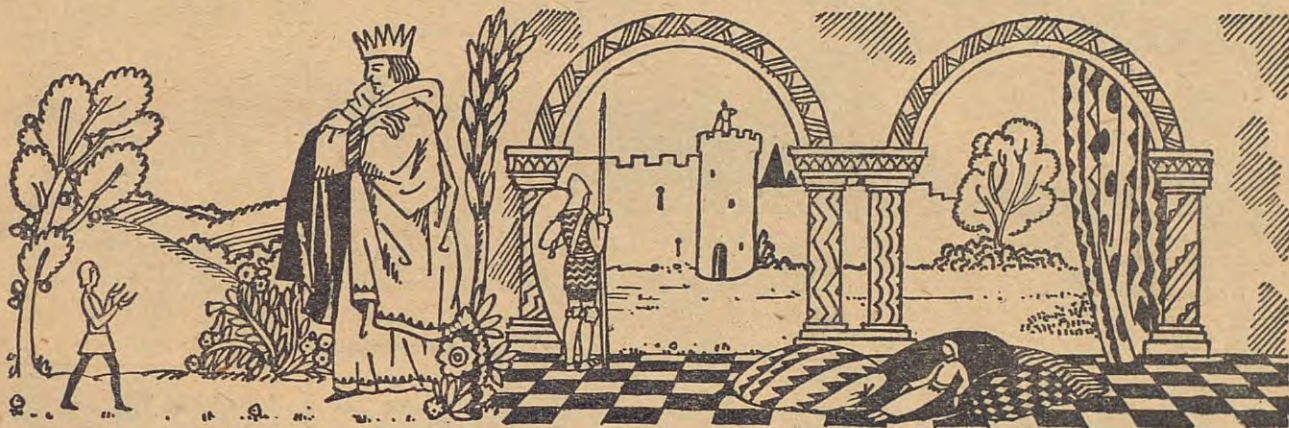
Quan veuen la Carmesina:
— D'on arribes, patge ros? —
— He vingut de lluyes terres
al damunt d'un papelló.
La que em vulgui de vosaltres
em tindrà per seguidor;
li duré el coixi de seda,
ll duré el ramell de flors.

La que em sigui missenyora,
com que s'oc tan xicarró,
quan li digui una amoreta
em podrà donà un petó. —
Totes elles la volien
fullejant i fent renou.

VII

En sentí aquella cridòria
se n'hi anava el senyor rei.

— Qui és el patge que mes filles
ha encisat en el verger?
E'enganyà enmig de les roses
és l'engany de la serpant.
Si no fuig de ma presència,
moriria avui mateix! —
Carmesina tremolava
com les fulles pel mal temps,
i tan petita com era
encara ho semblava més.

VIII

— Senyor rei de mars i terres,
el més savi i el més rei!
só una trista casadeta,
vaig cercant el meu marit!
só de tots anomenada
la filla del Carmesi;

com que só tan petiteta
no em sé calçar ni vestir!

IX

Mon marit m'ha abandonada,
massa xica m'ha trobat;
ell digué que us serviria

fins que jo sigués més gran.
Si jo em quedés petiteta
no deuria tornar mai!
senyor rei, feu-me justícia
contra aquesta malvestat.
Jo só la dona més xica
i vós sou el rei més alt! —

X

El bon rei prou escoltava
la filla del Carmesi;
amb la cara encesa d'ira
ja en cridava al seu marit:
— Per què a la muller deixàreu
tan suau i tan gentil?

— Senyor rei, és tan petita
que no es sap calçar i vestir;
han de contar-li rondalles
i gronxar-la per dormir
han de bufar-li les sopes
i amorosir-li el coixi.
— Comte meu, — diu Carmesina —
só petita com un bri;

mes no só la més xiqueta
que encara hi ha algú més xic.
No l'endavineu encara?
Es l'infant que porto al sí! —
Per les mans se n'agafaren
Carmesina i son marit
i amorosos s'abscondian
entremig dels gessamins.

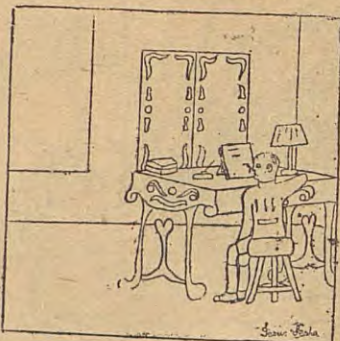
Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 414 — MANUEL IBAÑEZ

M'enamora el ser pintor davant la posta del sol començo a pintar amb fúria i sempre faig un bunyol.

N.º 415 — JESÚS SERRA

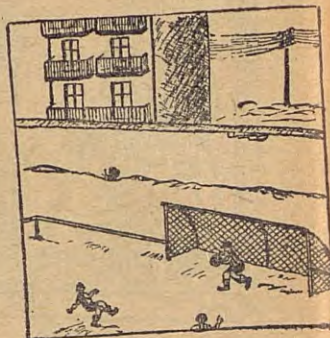
A mi m'agrada estudiar per arribar a ésser savi per veure si puc guanyar el magnífic «Pathé Baby».

N.º 416 — MARIA ALAVEDRA

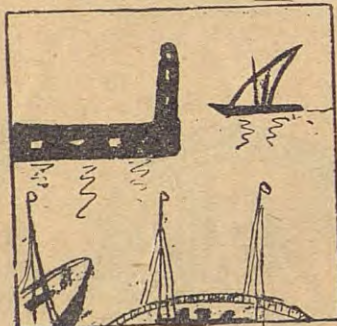
Agafà un llibre i llegir contes, faules i novel·les és lo que m'agrada a mi i em diverteixo de veres.

N.º 417 — PAU ODENA

Sóc del Badalona i és tanta ma afició que sols per una estona Voldria ésser campió.

N.º 418 — RICARD ROIG

M'agrada molt contemplar sobretot quan és nit fosca assentadet a la popa les barquetes navegar.

N.º 419 — JOSEP BARTOLELLI

Jo treballo amb un sol fi al concurs del VIROLET que es guanyar el «Pathé Baby» i que ¡Visqui en PATUFET!

N.º 420 — RAMÓN ROCA

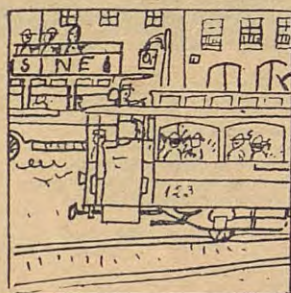
A mi m'agrada dibuixar i hi passo hores bones dibuixant prop de la mar com van i venen les ones.

N.º 421 — JOSEP ROS

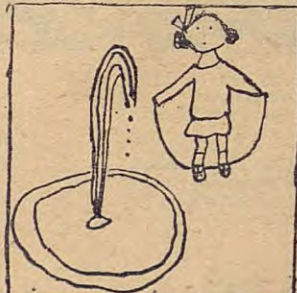
A mi m'agrada sens mida copiar del VIROLET els dibuixos plens de vida d'en Junceda i d'en Cornet.

N.º 422 — JOAN AÑAÑOS

A mi m'agrada viatjar en autobus o en tramvia perquè així hi pots anar ben còmode tot el dia.

N.º 423 — CARMÉ DUCH

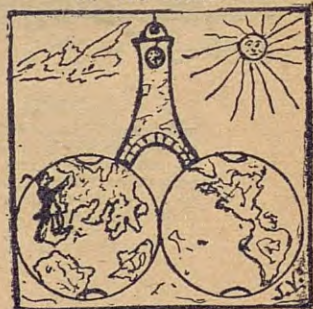
Molt m'agrada a mi saltar perquè és cosa molt bonica, però pots ensopegar i anar de cap dins la pica.

N.º 424 — ANTONI MASFERRE

Com que m'agrada guiar mato jo les estonetes donant les mil vo'tetes a l'autòdrom de Terramar.

N.º 425 — JOAN VILA

Per fè anà a l'hora a tothom jo set rellocter voldria un rellocter ben alt faria que és vegés de tot el món.

N.º 426 — GABRIEL BARATA

M'agradaria caçar si jo tingués punteria però no hi vull pas anar car el del costat rebria.

N.º 427 — X. MONTSALVATGE

A mi m'agrada llegir els dissabtes el VIROLET perquè és tan trempat i discret com simpàtic i eixerit.

N.º 428 — JOAQUÍM BASSOLS

M'agrada anar d'excursió i pujar als cims dels turons per enfortim de debò i aixamplar bé els pulmons.

N.º 429 — MONSERRAT BARTA

Pintà és lo que més m'agrada perquè ho faig amb il·lusió però lo que no m'agrada és no trobar comprador.

Rodolins incomplets

Prendre el sol

D. Pep i el senyor Fesol

Quan ja són a mig camí

I en lloc de la soleiada

FRASE FETA

JEROGLÍFIC

Qand sE n'hi volt
tot Om A com nta
Spok co

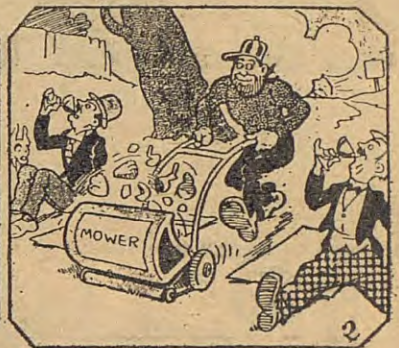
Unint els punts per ordre de nume-
ració, sempre en línia recta, obtindreu
un dibuix insospicit.

19 9
16 10
13 11
16 12
23 15 13 23 8
22 4 29
6 24 10
14
5 4 2
4 25 3
24 24

EL DIBUIX REVELADOR

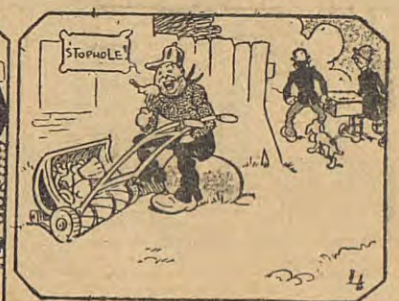
En Pere i en Luïset
celebren un gran banquet.

Mentre beuen vi del bo
passa un arpegladó.

Tothom queda molt sorprès
veient que no hi queda res.

Mentre l'altre molt content
engoleix tot l'aliment.

MOLT AVIAT

publicarem al VIROLET

El Príncep Blanc

d'en

Josep M.ª Folch i Torres

il·lustrat per en Junceda

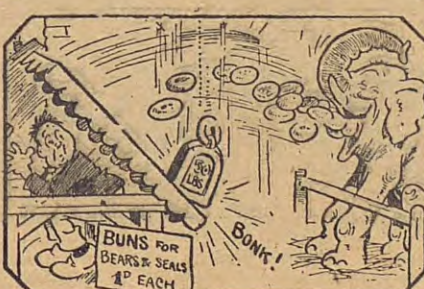
Solucions al número passat. — Rodolins incomplets: 1. La Mercè ha emmalaltit — i per xò té de fer llit. 2. Fa trenta dues pamplines — per prendre les medicines. 3. I perquè prengui injeccions — li tenen de dar bombons. — Frase feta: Aguantar la llau-na. — Jeroglífic: Una bella cançó als llavis d'una noia, és com el perfum en una toia.

Ací el lector il·lustrat
veurà de quina manera

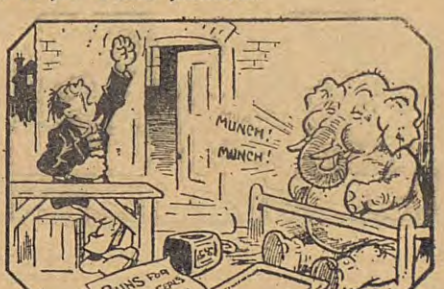
un animal s'ha empassat
tot el pa d'una panera.

Dels panets que ací hi havia,
l'orifany ne menjaria.

Un pes d'un pis ha caigut
i un gran renou ha mogut.

I l'orifany s'ha atipat
amb molta tranquil·litat.

(Del Comic Cuts)

El mal company de camí. - III

Conte de Grimm amb ninots per D'IVOR

(Acabament)

Quan el dolent sabater veié que havia errat el cop, en rumià un altre tot seguit. Digué al Rei: — Senyor, l'orgullós sastre afirma que pot reproduir en petit i en cera vostre palau, sense que hi falti ni un clau en els detalls. — El monarca cridà el sastre obligant-li a fer allò que era gairebé impossible, sots pena de tancar-lo en una presó per tota la vida.

Tot trist, el sastre tornà a sortir de la ciutat... Al peu de l'arbre veié que les abelles enterades de la seva dissort i agraïdes a la seva bona acció d'un dia, li havien reproduït el palau. Les remercià el favor i corregué a la mansió reial, dipositant la meravellosa reproducció en una sala, on fou l'admiració de tothom i causà la rabieta...

del malvat sabater. El Rei li va regalar un magnífic palau. Mes el sabater tornà: — El sastre orgullós diu que farà sortir un brollador d'aigua del vostre pati. — El Rei obligà al sastre a fer allò que havia dit, amenaçant-lo amb tallar-li el cap si no ho aconseguia. El sastre va sortir més que depressa, i trobà el cavall crescut. Li explicà la desventura seva.

— Munta'm! — li digué el cavall. Arribaren al palau, donà tres voltes pel pati i en aturar-se de sobte el cavall, un brollador d'aigua cristallina sortí del bell mig. El rei, verament entusiasmada, l'abraçà i el sastre respirà per tercera vegada. Però encara no era definitiva la seva sort, car el dolent sabater tornà a burxar al Rei:

— L'orgullós sastre diu que si voleu pot fer venir dels aires un fill per a Vós. — El Rei cridà el sastre promentent-li casar-lo amb la filla gran si ell feia venir un hereu pel tron, cosa que l'alegraria, car no tenia més que noies. El sastre sortí i trobà la cigonya. En veure'l carregat amb el farcell — car creia del tot impossible retornar a la ciutat — li digué...

que precisament ella portava els nois i que al cap de dos dies el complauria. I fou veritat. La reina treballava una tarda i tingué una gran sorpresa en veure la cigonya portant un formós noi que li allargava els braços. L'agafà amorosa i la cigonya per completar la seva bona tasca, repartí uns cucurutxos de bombons a tothom.

El Rei complí ço que havia promès: El sastre va casar-se amb la filla més gran del Rei i foren molt feliços. Enterat el monarca de les desventures passades pel gendre i de la part que el sabater havia pres en augmentar-les, el féu condemnar a mort.

Com que el sastre intercedí en favor seu, tan sols fou obligat a fer les sabates pels nuvis i, després, expulsat de la ciutat.

En passar a prop del cadafalç, els corbs l'empatiren i li tragueren els ulls. I mai més se n'ha sabut res, creient-se que va morir de mala mort.